

Като лекъ вѣтръ се понесе по мекия килимъ. Теофилъ и Адрианъ се изтегнаха на мечешкитѣ кожи и тихо пригласяха. Когато минаваше край княза, тя се усмихваше.

Иваница затвори очи. Но благоуханныя лѣхъ, който непрекъснато милваше лицето му, разгаряше непозната мѣка въ широката му грѣдъ и караше странитѣ му да бледнѣятъ.

Пиха вино. Ядоха сладки. Иваница скръсти ръце и отново се доближи до прозореца. Упорита бръчка дълбаеше младото му лице. Бѣше ли вече Визансъ пленилъ и душата му? Не! Никога. Ако би ще да умре. И мисълта му догони роднитѣ скали, горитѣ на Орловецъ, любимата хрътка, синитѣ върхове на Хемуса... Жестока мѣка го изгори.

Нѣкаква лека ръка тихо се докосна до него.

— Сега нали не ти е вече мѣчно за родината? — попита кадифияниятъ гласъ.

— Повече отъ всѣки другъ цѣлъ — отвърна князътъ, безъ да се обърне.

Ако това бѣше логотета Ставраки, щѣхъ да му удари плесница. Чудно защо този момъкъ не може да ме разгнѣви... — си мислѣше поразена хетерата и отново прѣстритѣ ѝ очи спираха широко разтворени — сякашъ теглени отъ неудържима сила — върху варварина.

Не. Такъвъ мѣжъ тя не бѣ виждала до сега. Нито единъ отъ всички тия, които бѣха цѣлували праха върху който тя стѣпя, не прилича на него. Въ необуздания взоръ, въ могъщитѣ рамене, въ гордия му рѣстъ лежеше нѣкаква страшна прамѣжка мощъ, която непобедимо покоряваше и унищожаваше.

Когато свѣщитѣ замигаха низко свели розовитѣ си пламъчета до самото злато на свѣщницитѣ, Иваница остави върху мраморната лавица тежкия томъ на „Романа за кралъ Артура“, допи чашата си съ медовина, оправи колана отъ желѣзни халки, който увиваше талията му и каза извърнатъ къмъ Теофила:

— Хайде.

Кръглоликиятъ момъкъ, който се казваше Константинъ, спрѣ пѣсенъта си, остави лирата и извика:

— Докато не съмне, азъ не мърдамъ отъ тука!